Napsal uživatel Jaromír Urban - davy
Středa, 26 Březen 2014 22:32

V časech tuhé normalizace se lidi báli otevírat konzervy, aspoň dle jednoho tehdejšího vtipu. Když totiž otevřeli cokoliv, například noviny, tak zde viděli tehdejšího generálního tajemníka KSČ a prezidenta Gustáva Husáka. Stejně si myslím, že tento vtip byl uměle šířen vládnoucí stranou, protože z něj vyplývalo, že konzerv máme dostatek.
Nejvíc podobných vtipů jsem se naučil během studií na VŠCHT v Praze. Poznal jsem zde i spoustu zajímavých lidí. Díky tomu, že jsem byl nucen opakovat druhý ročník a o rok níž přibyli další známí, tak těch lidí byl opravdu nadstandardní počet.
Například recenzent Folktime Tomáš Hrubý. Nebo Jarda Teska, dnešní basák Bluegroundu a tehdejší můj spoluhráč ve studentské kapele. Svým způsobem zajímavý byl i jeden velmi ambiciózní student s "podezřelými" iniciálami MK, který to později dotáhl hodně daleko nebo spíš hodně vysoko.
Tytéž iniciály má i Milan Krbec, tehdy kytarista Větrolamu, dnes frontman Zelenáčů. Osobně ho sice neznám, ale byl tehdy asistentem na katedře konzervárenství, tak se mi hodí k tématu.
Poslední dobou ale častěji vzpomínám na jiného zajímavého člověka. Sice jsme spolu podrobněji pokecali jen jednou na jaře 1982 a pak byl ze školy nemilosrdně vykopnut kvůli prospěchu, ale ten rozhovor byl opravdu velmi zajímavý.
Tím posléze vyhozeným studentem byl Petr Trpák alias Petříček. Jeden ze signatářů portovního časopisu Hurá, který roku 1981 tvořil jakýsi neoficiální protiklad k Portýrovi.
O existenci Hurá jsem toho věděl velmi málo. Vlastně jen to, že existuje a že pořadatelé Porty mají na něj kritický názor. Na jednu stranu nebylo divu, neboť dle časopisu Hurá nepatřila Porta ani divákům ani účinkujícím, nýbrž právě pořadatelům.
Pro mě byla Porta srdeční záležitostí, ale občas se do té idylky vloudil falešný tón. Například, když ortodoxní trampové pískali na kapelu hrající moderní country, na kterou jsem se těšil, a jaksi mi nebylo přáno si ji v klidu vychutnat. Prostě občas ta tolerance dostávala na frak, pokud mohu použít název ryze netrampského obleku.
I na tuto věc poukazoval časopis Hurá. Ve světě se samozřejmě už dávno hrála elektrifikovaná country, ale čeští kotlíkáři to prostě odmítali brát na vědomí.
Podobně existovaly např. kvalitní elektrifikované folkové kapely v Brně a na Portě pro ně nebylo místo. Tradiční trampská tématika se dostávala do určitého bludného kruhu, ale přesto měla na Portě pořád nejvíc prostoru. Prostě konzerva.
Po tomto rozhovoru jsem byl "sám rád nucen uznat", že na tom něco je. Mně se sice hodně líbily špičky trampského žánru z přelomu 70. a 80. let, například pardubický Topas se zajímavými harmonickými postupy, ale bylo jasné, že pokud již dosáhly svého maxima, tak nemohou vítězit napořád.
Výše uvedený rok 1981, premiérový plzeňský, byl pro Portu rokem revolučním - bez ohledu na časopis Hurá. Konzerva se tentokrát nekonala. Stojaté trampské vody byly náležitě rozčeřeny díky spontánnímu pojetí Hoptropáků. Karel Plíhal představil osobitou autorskou tvorbu (i když ještě jako člen kapely Plíharmonyje), bratři
Ebenové zaujali i odborníky mimoportovního charakteru a tak by se dalo pokračovat.
Právě o Ebenech a později i o Wabi Daňkovi se psaly ódy v hudebním časopise Melodie, který rozhodně neměl kotlíkářský charakter.
Jenže problémy popisované v časopise Hurá byly jaksi nadčasové. Ne všechny soutěžní ročníky byly tak přelomové a ne vždy byli oceňováni opravdu ti nejlepší, pokud se hodnotí nejen dokonalost provedení, ale i nápaditost. Vím o skvělé kapele s osobitým zvukem, která se dlouhá léta nemohla probojovat do finále a velmi výrazně se prosadila až poté, co ubrala právě na té osobitosti a uhladila svůj projev "až do úplného uhlazení".

Časem se na Portu dostal i výše uvedený elektrifikovaný folk, jenže na druhou stranu se díky některým ortodoxním kotlíkářům konaly podpisové akce proti tzv. supermodernizaci Porty. Viděl jsem na vlastní oči a nepodepsal. Ne, že by se mi veškeré elektrifikované kapely líbily. Ale taky se mi občas nelíbí kapely akustické.
Roku 1988 jsem sice na plzeňském finále nebyl, ale pečlivě jsem poslouchal rozhlasový pořad Radioporta, abych vstřebal co nejvíc informací. Poněkud mě šokovalo, když jedna folková kapela vyhrála hlavní cenu poté, co zapívala unisono bez jakéhokoliv tvůrčího nápadu známou českou lidovku "Sluníčko za hory zachází".
Nic proti této lidovce, ale o patnáct let dříve ji podstatně nápaditěji a barevněji nahráli Rangers-Plavci s vlastním textem pod názvem Klekání. Toho roku 1988 se porota dopustila i dalších problematických rozhodnutí a v pořadu se o tom i mluvilo, jenom si po letech nepamatuji další detaily.
Když z roku 1988 skočím do současnosti a nahlédnu do Folktime, tak mě napadá, že historie se opakuje. Proto píšu tento článek.
Občas tu probíhají boje na téma nastavení průtokové rychlosti vody v malém českém folkovém rybníčku. Nic nového pod sluncem, to asi u nás bylo vždycky. Nedávno jsem v diskusním fóru Country Radia zaznamenal dotaz týkající se maďarské legendy jménem Fonográf. Kapela podobného typu by se asi v Čechách nechytla. Žánrový záběr Fonográfu byl totiž široký až bystrozraký. Důležitá byla kvalita jednotlivých písniček včetně textu, ne jejich stylovost.
Myslím, že myšlenky z časopisu Hurá by neměly být ve výše uvedeném folkovém rybníčku utopeny. Naopak mají svou platnost i dnes, jak o tom svědčí některé zdejší diskuse.
A doufám, že někteří pamětníci toho vědí podstatně víc a napíšou o tom. Předem za to děkuji.